VŽDYCKY JSEM JI CHTĚLA VIDĚT. JE TO JEDINÁ ROSTLINA SCHOPNÁ RŮST V JAKÉMKOLI PROSTŘEDÍ. I MEZI OHNI.
ALE ŘEKLI NÁM, ŽE OHEŇ JE PRO ZAHRADU NEBEZPEČNÝ, A NEPUSTILI NÁS TAM.
O PÁR LET POZDĚJI ZAPLAVILA BOTANICKOU ZAHRADU VODA A JÁ PŘIŠLA O SVOU JEDINOU ŠANCI VIVISTERII VIDĚT.
MUSELA JSI MÍT VELKÝ STRACH.
TO MĚLA.
JAK TO DĚLÁŠ?
CO DĚLÁM?
TO POCHOPENÍ! DNESKA JSI ZBURCOVAL CELÝ STADION.
JÁ NEDOKÁŽU CHÁPAT ANI JEDINÉHO ZÁKAZNÍKA! VŽDYCKY MI VZPLANOU EMOCE.
ASI JEN ŘÍKÁM, CO CÍTÍM. A PODLE MĚ EMOCE NEJSOU NA ŠKODU.
MYSLÍM, ŽE SE TI JEN SNAŽÍ NAZNAČIT NĚCO, CO ZATÍM NECHCEŠ SLYŠET.
TAMHLE! PŘISTAŇ TAM!
O PÁR MINUT POZDĚJI...
MOTOROVÝ OLEJ! JO, TOHLE JE TEN ZDROJ!

PROČ TU NENÍ NIKDE ŽÁDNÁ VODA?
PROTOŽE TA VRATA NEFUNGUJÍ. MAJÍ ZADRŽET PŘEBYTEČNOU VODU Z HLAVNÍCH KANÁLŮ A–
–UTÍKEJ, CO MŮŽEŠ!
POMOC!
CHYTNI SE!
JAKMILE JE VLHOŠ V BEZPEČÍ, JISKRA SE KONEČNĚ OHLÉDNE, KAM VODA MÍŘÍ...
OHŇOV!
RYCHLE ZAPŘEMÝŠLÍ A PUSTÍ SE DO PRÁCE JAKO TÝM.
CHYTEJ!
HOĎ MI JEŠTĚ NĚJAKÉ PYTLE S PÍSKEM!